

РЕШЕНИЕ

№ 2486

гр. София, 19.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Георгиева

Членове: Виолета Йовчева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Емилия М. Вукадинова
като разгледа докладваното от Мариана Георгиева Въззивно гражданско дело № 20211100513202 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение от 24.08.2021г., постановено по гр.д. № 60059/2019г. на СРС, ГО, 118 състав, са уважени предявените от „Ю.Б.” АД /конституиран на основание чл. 227 от ГПК в качеството на универсален правопреемник на първоначалния ищец “Б.П.Б.” АД/ срещу К. Б. АНГ. искиове с правно основание чл. 240, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД и чл. 92, ал. 1 от ЗЗД и ответникът е осъден да заплати следните суми: сумата от 5 999, 14 лева, представляваща непогасена главница по рамков договор за издаване на международна кредитна карта от 12.05.2017г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане; сумата от 204, 15 лева – договорна възнаградителна лихва за периода от 19.04.2019г. до 30.07.2019г. и сумата от 136, 74 лева – наказателна лихва за просрочие за периода от 19.04.2019г. до 16.10.2019г. Със същото решение са отхвърлени исковите за договорна лихва за разликата над сумата от 204, 15 лева до пълния предявен размер от 304, 49 лева и за наказателна лихва за разликата над сумата от 136, 74 лева до пълния предявен размер от 237, 35 лева, както е

отхвърлен изцяло иска за такси за периода от 19.04.2019г. до 16.10.2019г.

Срещу решението, в частта, в която са уважени предявените искове, е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 от ГПК въззивна жалба от ответника К. Б. АНГ.. Изложени са съображения за недопустимост на производството, тъй като ищцовото дружество към настоящия момент е със статут на заличено юридическо лице считано от 21.11.2019г. Счита исковете за недопустими, тъй като претендираните вземания не са изискуеми. Твърди, че ответникът не е уведомяван за наличието на просрочени погасителни вноски по процесния договор. В жалбата са наведени доводи за нищожност на договора за издаване на кредитна карта, тъй като в същия липсва погасителен план, както и нагледна информация за дължимите такси и комисиони. Освен това липсвали доказателства за усвояване на процесните суми от страна на кредитополучателя. Не ставало ясно как е формирана претенцията за договорна лихва и за неустойка. Ищецът не бил ангажирал доказателства за предоставянето на кредитна карта, посредством която са извършени процесните тегления и разплащания. Наведено е възражение за нищожност на договора за кредит, както и на Условието към рамковия договор за издаване и ползване на международни кредитни карти, както и представените Общи условия, като противоречащи на чл. 11 от ЗПК. Релевирани са доводи и за нищожност на клаузите от процесния договор поради тяхната неравноправност на основание чл. 143, ал. 1 от ЗЗП. Счита за нищожна клаузата от договора, предоставяща право на кредитора да въвежда едностранна промяна на лихвения процент. Аргументирано е и становище, че по делото липсват данни кое лице е извършвало погасявания по така издадената кредитна карта, както и кой е усвоил предоставените суми, което е самостоятелно основание за отхвърляне на предявените искове. С оглед изложеното е направено искане за отмяна на решението в обжалваните му части.

Насрещната страна "Ю.Б." АД оспорва въззивната жалба. Сочи, че действително първоначалният ищец е заличен търговец, но негов универсален правопреемник е „Ю.Б.“ АД, по отношение на което дружество е постановено първоинстанционното решение. Счита за ирелевантни доводите за липса на отправена покана за плащане, тъй като процесните вземания се претендират поради настъпване на крайния срок на договора съгласно чл. 3 от договора, като в случая същият е прекратен с изтичане на срока му – на 31.07.2019г.

Поддържа становище, че с оглед спецификите на процесния договор, погасителният план не е от същественият негови елементи. Освен това начина на определяне и размера на месечните вноски в случая бил ясно определен в условията на договора, включително и по отношение на договорната лихва и неустойката за забава. Счита за неприложими клаузите на ЗПК с оглед предмета на конкретния договор. По тези съображения е направено искане за потвърждаване на обжалваното решение.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ и чл. 92, ал. 1 от ЗЗД.

За да постанови обжалваното решение СРС е приел, че между страните е възникнало валидно облигационно правоотношение по силата на сключения на 26.04.2017г. Рамков договор за издаване на международна кредитна карта. Посочено е, че процесният договор е подписан от страните и в него изрично е оформено и подписано изявление на ответника, че е получил конкретната кредитна карта. За неоснователни са приети възраженията за нищожност на договора поради липса на погасителен план, информация за дължимите такси и комисионни и противоречие на клаузите за едностранна промяна на договорения лихвен процент с добрите нрави. Посочено е, че в случая се касае за специфичен вид договор за банков кредит по чл. 430, ал. 1 ТЗ, по който кредитодателят предоставя на разположение на кредитополучателя възможност чрез предоставената му кредитна карта да ползва парични средства многократно в рамките на определения кредитен лимит, като за целта на месечна база съобразно усвоените средства се определят и погасителните вноски, които кредитополучателят следва да заплати. В този смисъл размерът на минималната месечна погасителна вноска, която ответникът се е задължил да заплаща е определен съгласно чл. 43 от условията към рамков договор за издаване и използване на международни кредитни карти, приложими към рамковия договор от 26.04.2017 г. и изрично

приети от ответника съгласно чл. 1, ал. 1 от същия. Посочено е, че договорът съдържа всички съществени условия - минималната погасителна вноски, която се изчислява като процент от общата сума на транзакциите и дължимите лихви за съответния период плюс всички дължими такси и непогасени суми, но не по-малко от 20 лева. Падежът на погасителната вноски също е определен в посочената разпоредба – 15 дни след датата на месечното извлечение. Именно в тази разпоредба е уговорена и неустойка за забава в плащането на вноската на падежа в размер на договорения лихвен процент плюс надбавка, която от своя страна е посочена в Приложение №1, а именно договорения лихвен процент за теглене в брой плюс 10 %. Първоинстанционният съд е отхвърлил възраженията на ответника за нищожност на Условията към рамковия договор, тъй като след проверка на същите – както по конкретно наведеното възражение, така и служебно от съда на основание чл. 7, ал. 3 ГПК, не се установява същите да съдържат неравноправни клаузи, които да обуславят подобен извод. Посочено е още, че е неоснователно възражението, че договорът и условията към него са нищожни поради противоречие с добрите нрави предвид възможността банката едностранно да изменя лихвения процент, таксите и комисионните, тъй като в случая подобни изменения не се установяват. Размерът на непогасената главница, възнаградителна лихва и неустойка са установени въз основа на приетото по делото заключение на съдебно-счетоводна експертиза. За ирелевантни са преценени възраженията относно изискуемостта на вземанията, тъй като към датата на подаване на исковата молба е настъпил крайния срок на договора и падежа на всички задължения за връщане на суми по него съгласно чл. 3 и чл. 43 от Условията към рамков договор за издаване на международни кредитни карти. За прекратяване на договора поради изтичане срока му не е необходимо изрично изявление от страна на картоиздателя и покана за връщане на получените суми, като на основание чл. 430, ал. 1 ТЗ връщането на кредита се дължи с изтичане на срока, поради което ирелевантни са възраженията за недоказаност на обявена предсрочна изискуемост. С оглед прекратяване договорните отношения между страните изискуемостта на вземанията на кредитодателя за предоставените в заем парични средства е настъпила и ответникът дължи връщане на сумите за главница, договорна лихва и неустойка за забава. Претенцията за заплащане на начислените такси за ползване на картата е отхвърлена, тъй като за

процесния период не е доказано извършването на конкретни услуги от страна на банката във връзка с обслужване на процесната банкова карта.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Не са допуснати нарушения на императивни материално-правни норми. По изложените във въззивната жалба оплаквания намира следното:

По силата на рамков договор за издаване на международна кредитна карта от 12.05.2017г., „Б.П.Б.“ АД е издала на ответника – картодържател, международна кредитна карта MasterCard/Visa с № 4243261002788005 с кредитен лимит от 6 000 лв. Договорът е подписан от страните по него. По силата на същия банката отпуска на картодържателя кредит под формата на кредитен лимит в размер и начин на усвояване съгласно Рамковия договор и Условия към рамков договор за издаване и използване на кредитна карта /чл. 24 а от Условия към рамков договор за издаване и използване на кредитна карта/. Кредитният лимит е банков кредит, предоставен от банката за ползване чрез картата. Съгласно чл. 4 от договора картодържателят се съгласява банката служебно да открие на негово име сметка, която да послужи за погасяване на задълженията му по кредитната карта, както и че всички наличности по сметката към края на всеки работен ден ще се отнасят към баланса по кредитната карта за погасяване на задълженията му. Договорът е сключен при общи условия на банката за предоставяне на платежни услуги и при действащите Условия към рамков договор за издаване и използване на международни кредитни карти, които представляват неразделна част от договора се приемат от ответника с подписването му /чл. 1, ал. 1 от договора/. Съгласно уговореното между страните картодържателят има право да извършва транзакции до размера на кредитния лимит, като има право да извършва теглене на пари в брой от банкомат, теглене на пари в брой от банков офис, както и да извършва разплащания с картата при покупка на стоки и услуги. В клаузата на чл. 1 от договора страните са уговорили начина на олихвяване на ползвания кредит, като е посочен фиксиран годишен лихвен процент от 10 % /начисляван върху усвоената част от кредита/ и годишен процент на разходите – 13, 744 %. Уточнено е, че за издаване и ползване на кредитната карта клиентът заплаща такси, съгласно действащата Тарифа на банката. В Приложение 1 към Условия за издаване и използване на кредитна карта е посочен размерът на минималната месечна вноска /плащане/ - 5 % от използваната сума, с минимум от 20 лева. Според чл. 43 от Условия

към рамков договор за издаване и използване на кредитна карта, използваната част от кредитния лимит се олихвява при следните условия: 1/. в случай, че до датата на падежа, която настъпва на 15-тия ден след датата на последното месечно извлечение, картодържателят погаси част от кредита, която е равна или по-голяма от минималната погасителна вноска, банката начислява лихва само върху формираното задължение в размер на договорения лихвен процент; 3/. при условие, че минималната погасителна вноска не бъде погасена до датата на падежа, върху непогасената част от минималната погасителна вноска се начислява наказателна лихва /неустойка/ в размер на договорения лихвен процент плюс надбавка като процент на годишна база, съгласно Приложение № 1. В чл. 3 от Условия към рамков договор за издаване и използване на кредитна карта е посочено, че договорните отношения между страните се сключват за срок от 24 месеца и изтичат 60 дни след изтичане на срока на валидност на картата, а срокът за ползване на кредита съвпада със срока на валидност на картата /чл. 24б от Условия към рамков договор за издаване и използване на кредитна карта/. В процесния договор от 12.05.2017г. картодържателят е удостоверил с подписа си, че на същата дата е получил издадената кредитна карта и ПИН код. Според чл. 5 от Условия към рамков договор за издаване и използване на кредитна карта, персоналният идентификационен номер /ПИН/ се използва за потвърждаване на определени операции с картата.

В първоинстанционното производство е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като пълно и обективно. От същото се установява, че посредством издадената кредитна карта са извършвани в периода от 12.05.2017г. до 25.02.2019г. множество транзакции за покупка и теглене на пари в брой, на обща стойност от 14 422, 42 лева. Върху усвоената част от кредитния лимит била начислена възнаградителна лихва в размер на 1 416, 37 лева и наказателна лихва в размер на 223, 30 лева. Извършени са погасявания на задълженията в периода от 02.06.2017г. до 21.02.2019г. в общ размер на 9 645 лева, с които е погасена част от натрупаната главница за периода в размер на 8 423, 28 лева, част от редовната лихва – в размер на 1 111, 88 лева и такси в размер на 109, 84 лева. След извършените частични плащания, непогасеният остатък от задължението възлиза на сумата от 5 999, 14 лева – главница; 304, 49 лева – редовна лихва; 223, 30 лева – наказателна лихва и 74, 36 лева – такси. В заключението е

посочено още, че падежната дата за заплащане на задълженията е 20-то число на месеца, както и че ответникът е преустановил плащанията на 21.02.2019г.

Въз основа на така установено от фактическа страна съдът достигна до следните правни изводи:

Неоснователни са наведените от ответника възражения за недопустимост на производството поради участието на неправосубектна страна по него. Исковата молба, въз основа на която е образувано първоинстанционното производство, е подадена от „Б.П.Б.“ АД на 17.10.2019г. Видно от извършената служебна проверка по партидата на дружеството в Търговския регистър се установява, че на 12.11.2019г. е вписано вливане на „Б.П.Б.“ АД в „Ю.Б.“ АД, като преобразуващото се дружество е било прекратено. На основание чл. 263 и, ал. 2 от ТЗ с вписване на вливането правата и задълженията на преобразуващите се дружества преминават върху приемащото дружество, поради което се налага извод, че „Ю.Б.“ АД е универсален правопреемник на първоначалния ищец „Б.П.Б.“ АД. Именно предвид така установеното правопреемство, с определение от 30.12.2020г. първоинстанционният съд е заличил първоначалния ищец като страна по делото и е конституирал на основание чл. 227 от ГПК неговия универсален правопреемник „Ю.Б.“ АД, който е участвал в производството.

Страните са обвързани от валидно възникнало договорно правоотношение, към което е приложима НАРЕДБА № 3 от 16.07.2009 г. за условията и реда за изпълнение на платежни операции и за използване на платежни инструменти /приета с Решение № 85 на Управителния съвет на Българската народна банка от 16.07.2009 г., обн., ДВ, бр. 62 от 4.08.2009 г., в сила от 1.11.2009 г., отм., бр. 37 от 4.05.2018 г., в сила от 8.05.2018 г./.

Съгласно чл. 25 от посочената Наредба /отм./ платежната карта е вид платежен инструмент, върху който е записана информация по електронен начин и се използва многократно за идентификация на оправомощения ползвател на платежни услуги и за отдалечен достъп до платежна сметка и/или до предварително определен кредитен лимит, договорен между оправомощения ползвател на платежни услуги, на когото е издадена картата, и доставчика на платежни услуги. Кредитната карта е вид платежна карта по смисъла на цитираната наредба. Материално правните разпоредби, уреждащи издаването на платежни инструменти към датата, на която ищецът сочи, че е

сключен договорът, са посочени в Закон за платежните услуги и платежните системи (отм.) обн., ДВ, бр. 23 от 27.03.2009 г. отм., бр. 20 от 6.03.2018 г., в сила от 6.03.2018 г. По смисъла на чл. 4, т. 5 от цитирания закон издаването на платежни инструменти и/или приемане на плащания с платежни инструменти е вид платежна услуга. Предоставянето на такъв вид платежна услуга се извършва на база сключен рамков договор. Съдържанието на рамковия договор е посочено в чл. 41 от Закон за платежните услуги и платежните системи (отм.) обн., ДВ, бр. 23 от 27.03.2009 г. отм., бр. 20 от 6.03.2018 г., в сила от 6.03.2018 г., към който чл. 40, ал. 2 препраща. При тълкуване на посочените разпоредби се налага извод, че договорът за издаване на кредитна карта се сключва в писмена форма и трябва да съдържа следните съществени параметри - разрешения от кредитора лимит, годишната лихва върху усвоените суми до лимита, таксите по обслужването на кредитната карта, условията за активиране на картата и револвиране на кредита. Самата банкова карта /платежна карта/ се издава въз основа на договор за банкова карта, която е собственост на издателя, издава се за определен срок и може да се използва само от картодържателя. Платежната карта е вид платежен инструмент, върху който е записана информация по електронен начин и се използва многократно за идентификация на оправомощения ползвател на платежни услуги и за отдалечен достъп до платежна сметка и/или до предварително определен кредитен лимит, договорен между оправомощения ползвател на платежни услуги, на когото е издадена картата, и доставчика на платежни услуги /чл. 25, ал. 1 от Наредба № 3 от 16.07.2009г. /отм./. Според чл. 27, ал. 1 от същата Наредба, с платежна карта могат да се извършват следните операции: 1. теглене и/или внасяне на пари в брой чрез терминални устройства АТМ; 2. плащане на стоки и услуги и теглене на пари в брой чрез терминални устройства ПОС; 3. плащане на стоки и услуги и превод между сметки чрез виртуални терминални устройства ПОС; 4. превод между платежни сметки чрез терминални устройства АТМ; 5. плащане на услуги чрез терминални устройства АТМ; 6. справочни и други платежни и неплатежни операции. Процесният договор е сключен между банка и физическо лице, имащо качеството "потребител" по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗПК, поради което в правоотношението между страните приложение следва да намери ЗПК. В случая страните са уговорили, че банката отпуска на картодържателя кредит под формата на кредитен

лимит, а достъпът до предоставените средства се осъществява посредством издадената кредитна карта.

В конкретния случай процесният договор за издаване на кредитна карта е подписан от ответника. Този частен документ не е оспорен от ответника в качеството на негов автор, поради което и на основание чл. 180 от ГПК се ползва с формална доказателствена сила и съставлява доказателство, че обективизираното в него изявление изхожда от лицето, подписало документа. В договора е обективизирано волеизявление на картодържателя, че на 12.05.2017г. е получил кредитната карта и ПИН кода. С оглед изложеното като неоснователни следва да се преценят възраженията на процесуалния представител на ответника, че не е доказано предоставяване на кредитната карта, поради което договорът не е влязъл в сила.

Неоснователни са и възраженията на картодържателя, че не са налице основания за ангажиране на договорната му отговорност, тъй като не е доказано, че платежните операции са нареждани от него. Съгласно чл. 1 от Условия към рамков договор за издаване и ползване на международна кредитна карта, единствено картодържателят има право върху нейното ползване, което се извършва чрез въвеждане на персонален идентификационен код /ПИН/. А според 53, ал. 1 от Закон за платежните услуги и платежните системи (отм.) ползвателят на платежни услуги, който има право да използва определен платежен инструмент, има следните задължения: 1. да използва платежния инструмент в съответствие с условията за неговото издаване и използване; 2. да уведомява доставчика на платежни услуги или упълномощено от него лице за загубване, кражба, присвояване или неразрешена употреба на платежния инструмент незабавно след узнаването; 3. след получаване на платежния инструмент да предприеме всички разумни действия за запазване на неговите персонализирани защитни характеристики, включително да не записва каквато и да е информация за тези характеристики върху платежния инструмент и да не съхранява такава информация заедно с платежния инструмент. Идентично задължение е предвидено и в чл. 75, ал. 1 от действащия Закон за платежните услуги и платежните системи /обн. ДВ, бр. 20 от 06.03.2018г., в сила от 06.03.2018г./. При липса на твърдения и доказателства, че ползвателят на платежна услуга не е разрешавал изпълнението на платежна операция или че е налице неточно изпълнена платежна операция, се налага извод, че наведените възражения са

ирелевантни за настоящия спор.

В конкретния случай сключеният между страните договор по своята правна същност представлява по дефиниция договор за револвиращ кредит, тъй като с договора страните са се съгласили в рамките на целия срок на действие на същия кредитополучателят да разполага с определена сума /кредитен лимит/ в случая - в размер на 6 000 лева, която може да ползва многократно и неограничено във времето в рамките на целия срок на действие на договора в пълен размер или частично. При тази разновидност на договора за кредит, за разлика от стандартния договор за потребителски кредит, сумата в рамките на договорения кредитен лимит се ползва многократно, като липсват установени в конкретен размер и падеж дължими вноски, на които да е разсрочено на части връщането на еднократно дадената в заем сума както е при стандартния договор за потребителски кредит, при който задължително се изготвя погасителен план. При договора за револвиращ кредит връщането на заетата сума е обусловено по размер от волята на държателя на картата и ползваната от него сума в рамките на кредитния лимит. За разлика от стандартния договор за потребителски кредит, при който падежът за плащане на изначално определените по размер вноски, на които е разсрочено плащането на части на еднократно отпуснатата в заем сума, при договора за кредитна карта /револвиращ кредит/ падежът за връщане на цялата усвоена главница по кредита настъпва към установения краен падеж, респ. - при предсрочно прекратяване на договора, каквото обаче в случая не се установява. Уговорените в чл. 43 от Условия към рамков договор за издаване и ползване на международна кредитна карта падежни дати за плащане на минималната погасителна вноска, не представляват уговорени месечни погасителни вноски по кредита. Сроковете за плащане са обвързани с начисляването на конкретен размер на възнаградителната и наказателна лихва и в този смисъл същите нямат отношение към падежа на задължението за връщане на главницата.

Както бе посочено, характерно за револвиращия кредит /какъвто е процесният договор/ е, че в него не е уговорен брой на погасителните вноски на предоставената сума. Възникването, падежът и размерът на задължението за погасяване нито са определени в договора, нито са определяеми, а зависят изцяло от поведението на длъжника. Погасяването на задълженията по

договора за револвиращ кредит не се изпълнява на предварително договорени анюитетни вноски. При ползването на такъв вид кредит, кредитополучателят има възможност да тегли суми в брой или да нарежда плащания за суми до определен лимит. Кредитният лимит може да се използва при необходимост и се погасява с всяко постъпване на средства по сметката, като няма определена месечна вноска и лихвата, която се заплаща, се начислява само върху ползваната част и за дните, през които тя е ползвана.

Процесният договор за издаване на кредитна карта е срочен – страните са уговорили, че същият е със срок от 24 месеца и правоотношенията изтичат 60 дни след изтичане на срока на валидност на картата, а срокът за ползване на кредита съвпада със срока на валидност на картата, т.е. в случая срокът на договора е изтекъл на 12.07.2019г. Не се твърди, нито се установява договорните правоотношения да са продължени при условията на чл. 3 от Условия към рамков договор за издаване и ползване на международна кредитна карта с още 24 месеца. Следователно предоставянето на кредитния лимит, отпуснат по договора за кредитна карта, е било прекратено най-късно към 12.07.2019г. и ответникът е бил длъжен да възстанови всички непогасени задължения по договора най-късно на същата дата. Падежът на задължението за връщане на заемната сума е посочената дата – 12.07.2019г. /чл. 430, ал. 1 от ТЗ/ и ответникът е в забава считано от 13.07.2019г. Доколкото задължението на кредитодържателя за връщане на усвоената сума е възникнало като срочно, то за настъпване на изискуемостта на вземането не е необходимо отправянето на покана за изпълнение /чл. 84, ал. 1, изр. 1-во от ЗЗД/. С оглед изложеното релевираните от въззивника възражения в този смисъл са ирелевантни за спора.

Неоснователни са възраженията за нищожност на процесния договор поради нарушаване на императивната разпоредба на чл. 11 от ЗПК.

Нормите на Закона за потребителския кредит са повелителни, поради което по отношение на тях намират приложение дадените разрешения в т. 1 и т. 3 от Тълкувателно решение No 1/2013 год. на ВКС по тълкувателно дело No 1/2013 год., ОСГТК, според които при проверка на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд може да приложи императивна материалноправна норма, дори ако нейното нарушение не е въведено като основание за обжалване, т.е. той може служебно да се

произнесе по действителността на клаузи в договор за потребителски кредит, когато са налице за това правни или фактически обстоятелства.

Процесният договор е сключен в изискуемата писмена форма /чл. 10, ал. 1 от ЗПК/ с ясно и разбираемо и за двете страни оповестяване на всички елементи на договора по начин, който средния потребител да възприеме като едно цяло. Посочени са всички изискуеми съществени реквизити по чл. 11, ал. 1, т. 7 (общ размер на кредита и условията за усвояването му), т. 9 (лихвения процент по кредита – в случая е определен фиксиран лихвен процент), т. 10 (ГПР), т. 11 (условията за издължаване на кредита от потребителя, информация за размера и датите на плащане на минималните месечни погасителни вноски), срок на договора, лихвения процент, който се прилага при просрочени плащания, изчислен към момента на сключване на договора за кредит, начините за неговото променяне, както и стойността на всички разходи, които се дължат при неизпълнение на договора; предупреждение за последиците за потребителя при просрочие на вноските; дължимите такси, които са свързани с договора за кредит; наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, срока, в който това право може да бъде упражнено, и другите условия за неговото упражняване, включително информация за задължението на потребителя да погаси усвоената главница и лихвата съгласно чл. 29, ал. 4 и 6, както и за размера на лихвения процент на ден; реда за прекратяване на договора за кредит; наличието на извънсъдебни способности за решаването на спорове и за обезщетяване на потребителите във връзка с предоставяне на потребителски кредит, както и условията за тяхното използване.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя за неравноправност на клаузи на процесния договор. Ищецът не твърди и не доказва, че съдържанието на клаузите на договора е било обект на индивидуално договаряне, но това обстоятелство само по себе си не обуславя извод за тяхната неравноправност. Съгласно чл. 143, ал. 1 от ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и на потребителя. В трайната си практика ВКС приема, една договорна клауза е неравноправна при наличието на следните предпоставки: 1/. клаузата да не е индивидуално уговорена; 2/. да е сключена в нарушение на принципа на

добросъвестността; 3/. да създава значителна неравнопоставеност между страните относно правата и задълженията – съществено и необосновано несъответствие между правата и задълженията на страните; 4/. да е сключена във вреда на потребителя.

В разглеждания случай при извършената проверка въззивният съд не констатира наличие на подобно значително неравновесие в нито една от клаузите на договора. Не се установява да е уговорена възможност банката едностранно да изменя лихвения процент /напротив – в случая е уговорен фиксиран лихвен процент от 10 %/, нито се установява да са извършвани такива изменения. Клаузата в договора, която предвижда, че при неплащане на минималната погасителна вноска до датата на падежа, се начислява наказателна лихва /неустойка/, не нарушава изискването за добросъвестност, а също и равновесието между правата и задълженията на кредитора и кредитополучателя. Начисляването на неустойка в процесния случай е обусловено от забавата на кредитополучателя, т.е. от виновното неизпълнение на задължението за плащане в срок на минималната погасителна вноска, поради което е допустимо кредитополучателят да бъде санкциониран за неизпълнението. Не се установява размерът на начислената и претендирана от ищеца неустойка да противоречи на добрите нрави, нито да противоречи на императивната разпоредба на чл. 33, ал. 2 от ЗПК /в този смисъл решение № 92 от 09.09.2019г. по т.д. № 2481/2017г. по описа на ВКС, Второ ТО/.

Доколкото ответникът нито твърди, нито установява, че е заплатил съществуващите задължения за главница, договорна лихва и неустойка в доказаните по делото размери, то релевираните претенции се явяват основателни.

Като е достигнал до същите изводи първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено в обжалваната му част.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 324 лева, представляващо възнаграждение за особения

представител на насрещната страна.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на СГС държавната такса в размер на 126, 80 лева, дължима по въззивната жалба, депозирана от назначения от съда по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК особен представител /т. 7 от ТР № 6 от 06.11.2013г., постановено по тълк. дело № 6/2012г., ОСГТК на ВКС/.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20175932 от 24.08.2021г., постановено по гр.д. № 60059/2019г. по описа на СРС, ГО, 118 състав, в обжалваната му част.

ОСЪЖДА К. Б. АНГ., ЕГН *****, гр. София, ул. **** да заплати на „Ю.Б.” АД, с ЕИК ****, седалище и адрес на управление гр. София, ул. ****, на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата от 324 /триста двадесет и четири/ лева – съдебни разноси във въззивното производство.

ОСЪЖДА К. Б. АНГ., ЕГН *****, гр. София, ул. **** на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Софийски градски съд сумата от 126, 80 /сто двадесет и шест лева и 80 ст./ лева, представляваща дължима държавна такса за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____